

[Estrup]

parters interesse, at der skabes tvivl om forligsinstitutionen, for det er trods alt alles kamp mod alle, der erstatter et rimeligt system på arbejdsmarkedet.

Derfor mener jeg, det er uheldigt, at vi har fået rejst denne debat, når den faktisk ikke kan belyses bedre og vi ikke kan få dokumentation for de påstande, som blev rejst i går.

Jeg synes også, at det er forsømt fra Fælles Kurs' side at understrege præcis, hvad det er for nogle regler i forligsmandsloven, der er overtrådt. Det har vi ikke kunnet komme til bunds i.

Derfor står kun tilbage, at vi altså nu må køre dette indgreb igennem, at vi ophører mæglingsforslaget til lov og dermed får stoppet konflikten og dermed får gjort noget, som efter Det Radikale Venstres skøn er helt nødvendigt for at sikre rimelige samfundsforhold på Bornholm.

Jeg er meget enig i det, hr. Niels Anker Kofoed har sagt om nødvendigheden af at sikre Bornholmstrafikken. Jeg synes også, det var rimeligt og nødvendigt, at man nu fik realiseret det, som lå i den lov, vi vedtog i 1985, om tjenestemandsansættelse. Jeg tror, vi her har en af mulighederne for at forhindre en gentagelse af det, vi har set i denne omgang.

Jeg synes, man må se i øjnene, at hvad enten man opfatter det som samfundstruende eller livstruende, er Bornholmstrafikken en livsnerve for Bornholm, og den kan vi ikke risikere bliver skåret over.

Glønborg (KRF):

Det helt aktuelle problem, vi her er stillet over for, kan løses med det foreliggende lovforslag.

Kristeligt Folkeparti har ikke regulært medlemskab af udvalget, men som stedfortræder deltog jeg i en del af udvalgets arbejde i aftes, og jeg kan oplyse, at jeg ville have kunnet tiltræde betænkningen, sådan som udvalgsflertallet har skrevet den, så Kristeligt Folkeparti vil stemme for lovforslaget.

I går afstod jeg fra at komme med principielle betragtninger – og jeg vil heller ikke i dag komme med en større udredning – men jeg finder det rimeligt at nævne et par principielle spørgsmål, som denne sag kalder frem.

Det første er: hvordan kan vi forhindre, at konflikter mellem to parter i en sag kommer

til at ramme helt udenforstående personer i langt højere grad end sagens egentlige parter?

Hr. Berlau har sagt noget rigtigt i dag, nemlig at i en konflikt gælder det om at ramme modparten. Hvis der havde været flere konkurrerende ruter til Bornholm, havde der været en rimelig chance for ved en arbejdsnedlæggelse at tvinge ejeren af den ene rute ud i en forhandling, fordi der så klart ville være tale om, at den pågældende rute blev stillet økonomisk dårligere, når den blev udsat for en konflikt. Så kunne konflikten opfylde sit formål. Men her, hvor der er tale om kun én, bliver den virkelig ramte jo en helt sagesløs befolkning.

På andre områder har vi det sådan, at hvis en virksomhed, et firma, har monopol i en sag, så har samfundet sørget for, at et sådant monopol ikke udnyttes til skade for hele befolkningen. Spørgsmålet er: kan vi betragte sådanne tilfælde, som vi oplever her, som udtryk for en monopolsituation, hvor der må sættes nogle særlige begrænsninger også med hensyn til konfliktmuligheder, sådan at vi kan undgå, at vi skal have den slags op til specialbehandling i Folketinget, hver gang sådan noget sker? Det var det ene principielle spørgsmål, jeg gerne ville berøre, og jeg håber, at der engang bliver lejlighed til at komme dybere ind i dette spørgsmål.

Det andet spørgsmål gælder den løsningsmulighed, der fra Socialdemokraternes side har været nævnt, nemlig at man tjenestemandsansatte en stor del af mandskabet. Det at tjenestemandsansætte har tidligere været regnet for en sikkerhed for, at et stykke arbejde blev gjort. Det var det også i gamle dage. Men vi har desværre i de senere år oplevet en række eksempler på, at også tjenestemænd stik imod alle regler gik ind i arbejdsnedlæggelser, og at vi derfor i dag reelt ikke har nogen garanti for, at tjenestemænd også altid passer arbejdet.

Jeg synes, at vi her har endnu et eksempel på, at det er betænkeligt, at vi har ladet tjenestemandsbegrebet få lov til at flyde ud. Jeg håber, at vi vil besinde os på det problem, sådan at vi får hele tjenestemandsbegrebet strammet, så der ikke skal være nogen tvivl om, at en tjenestemand er en tjenestemand, som man kan regne med til enhver tid udfører sit arbejde. Ellers når vi ikke til en løsning fremover ved